

af den Tid, hvori de har kunnet følge de Repræsentanter, de sidste Gang gav deres Stemme.

Københavnske Kvinder! Forstaa Eders Ansvar! I kan ikke ryste det af, det er lige stort for den, der stemmer, som for den, der ikke stemmer. Den, der bliver hjemme maa klare sig, at hun

modarbejder Kvindernes Sag!

Jubilæumsfesten.

Det var festklædte Mænd og Kvinder, der Lørdag Aften, d. 24. Februar skarevis strømmede op ad den brede tæppebelagte Trappe i Tivolibazaren til Frøknerne Nimbs Selskabslokaler for at samles i den store Festsal, der straaled i Skæret af de Hundreder af elektriske Lamper, hvis Lys paa en saa overordentlig smuk Maade kastes tilbage fra det hvide hvælvede Loft. Det var ikke nogen Tilfældighed, at D. K.s Jubilæum netop skulde fejres her. Det havde tværtimod været Indbyderne en særlig Glæde, at Festens Ramme skulde være ikke blot den smukkeste, der kunde skaffes i København, men en som var skabt af Kvinder og i sin Hygge og Skønhed præget af Kvinder.

Der var Feststemning og Forventning at se paa de mange glade Ansigter, gamle og unge, kendte og ukendte.

Paa de forreste Rækker samledes efterhaanden de indbudte, hvoriblandt Konseilspræsidenten og Kultusministeren (medens man desværre maatte savne Indenrigsministeren paa Grund af hans Sygdom), D. K.'s Stiftere, flere af de ældste Forkæmpere for Kvindesagen, Repræsentanter for forskellige Kvindesagsforeninger o. s. v. Det var en talrig Forsamling, som Formanden, Fru Riising Rasmussen, saa ud over, da hun besteg Talerstolen efter at alle i Forening havde sunget følgende Sang.

Mel.: Ja. vi elsker dette Land.

Gennem Tidens Taagestrømme
sku vi en Jord —
skøn den er som Morgendrømme,
males ej med Ord —

ser en Jord, hvis Børn sig nærer
frie af dens Frugt,
hvor ej Manden Sværdet bærer,
men al Strid er slukt.
Hvor ej Manden Sværdet bærer,
Strid i Kærlighed er slukt.

Denne Jord, hvor Skønhed læger
mildt »de manges« Sind,
og hvor Sandheds Straaler kvæger
hver, som nu er blind,
den kan ikke nyskabt stige
frem af Bølgen blaa,
Tjørn maa ryddes, Bjærg maa vige
før den kan fremstaa.
Tjørn maa ryddes, Bjærg maa vige,
før den herlig kan fremstaa.

Vi skal denne Verden bygge,
gøre Rydningsværk,
skaffe Sol, hvor nu er Skygge,
lægge Grunden stærk.
Mænd og Kvinder skal i Aaget
bøje Nakken glad,
vandre støt i Arbejdstoget,
ærligt hjælpes ad.
Vandre støt i Arbejdstoget,
ærligt, trofast hjælpes ad.

Da, engang, naar fra vor Færden
vi til Hvile gik,
Solen lyser paa den Verden,
som vi grundlagt fik.
Og hvad vi endnu ej mægter,
kun i Haabet naar,
da i glade, stærke Slægter
Liv og Fylde faar.
Da i glade, stærke Slægter
Livets Kraft og Fylde faar.

Elisabeth Grundtvig.

Fru Riising-Rasmussen udtalte:

Mødet er aabnet. D. K.'s Jubilæumsmøde. Mange Mænd og Kvinder er stævnet hid i Dag for at holde Fest med os, fra nær og fjern er de kommet, og Velkommen skal De alle være.

Mange Mænd er kommet, trofaste Forbundsfæller fra den første, strenge Tid, som det glæder os at se. Og der er Mænd fra den nye Tid, Venner vi har vundet i Striden, vi ser Konseilspræsidenten, Kultusministeren i vor Midte. En særlig Tak retter vi til disse to, fordi de har gjort os den Ære og Glæde at komme.

Endnu har vi tilbage enkelte af de graaende Kræfter, der var med fra første Færd,